

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

*Por. Vilt
Ar*
Julen 1897

J. O. Ahlin

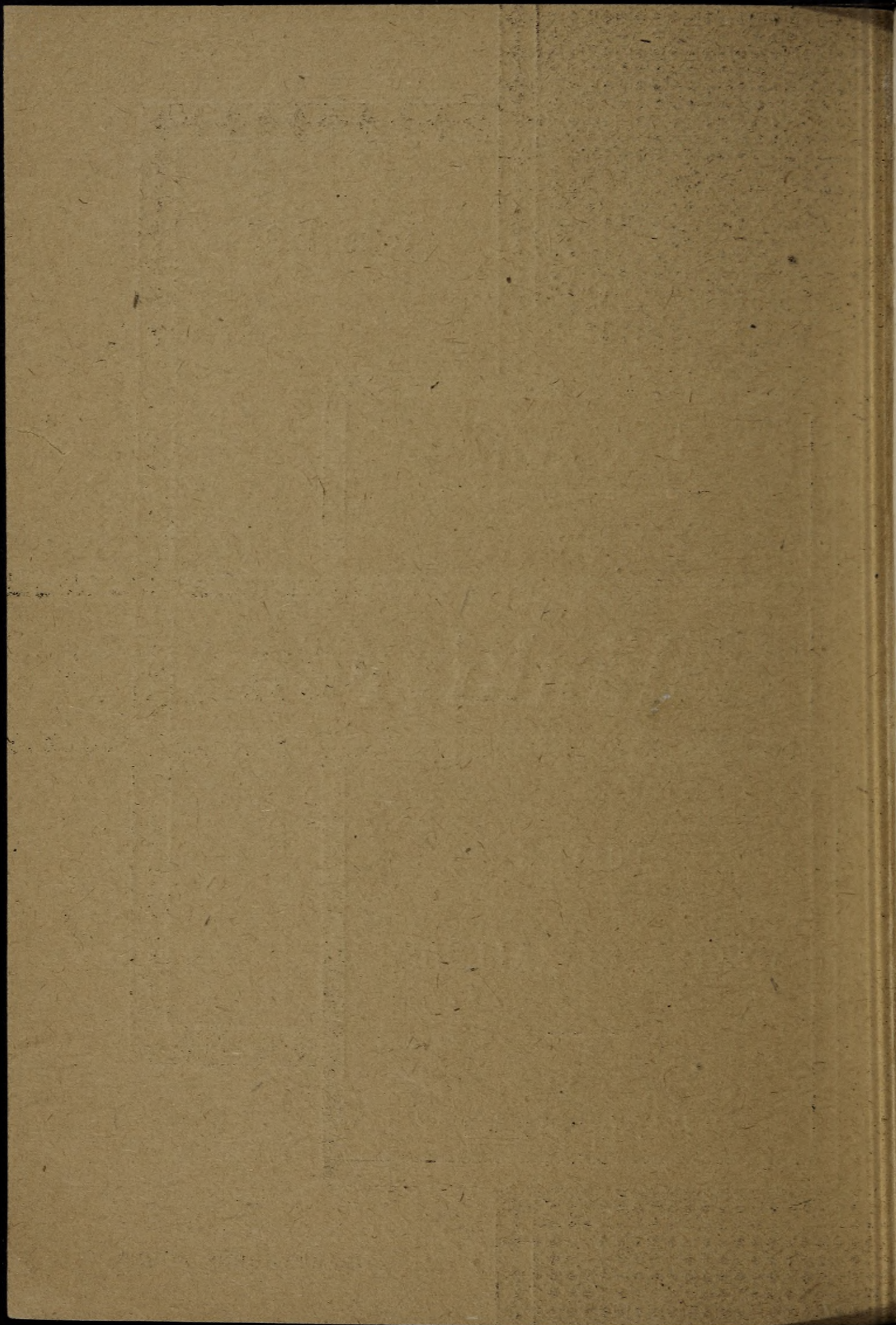
Blänkfyren

POETISK

NYKTERHETSKALENDER

UNIVERSITETS-
BIB Med. författarens porträtt
LUND

STOCKHOLM
FÖRFATTARENS FÖRLAG

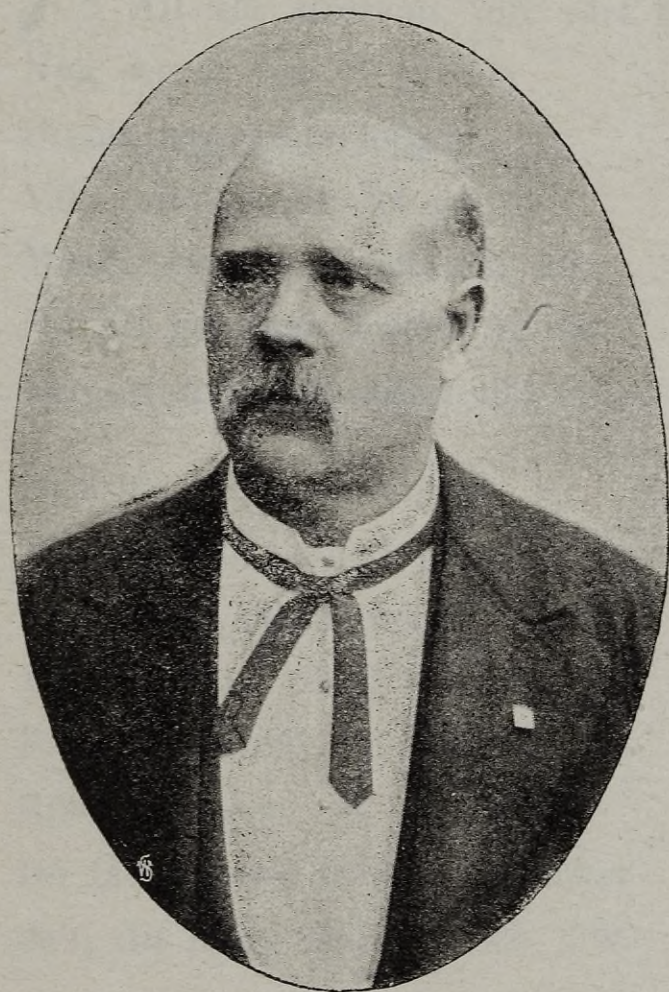

Blänkfyren

Poetisk Nykterhetskalender

Julen 1897.

Af

J. O. Ahlin.

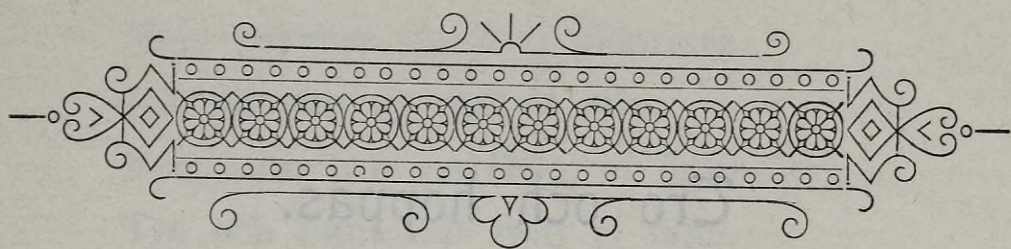
Blänkklyten

Postiska Nykterhetskalender

Juli 1897

STOCKHOLM,
tryckt hos Oskar Eklund 1897.

Nytt år.

Nytt är året, ny skall blifva
All vår sträfvan, allt vårt hopp.

Nya segrar må vi skrifva

Under nya årets lopp!

Vike undan allt det gamla:

Missförstånd och hat och kif.

Må all gammal fördom ramla

För ett nytt, ett ädelt lif!

Nya krafter, nya tankar,

Nya hjärtan, renad håg

Vare allas säkra ankar

Vid vår färd på tidens våg.

Framåt, framåt, ej tillbaka

Rikta, kämpe god, din blick,

Då får segerns fröjd du smaka,

Se'n du hjälp från höjden fick.

Tro och hoppas.

Om du gäckas i din sträfvan
Att befrämja jordens lycka,
Om du grips af dyster bäfvan
Att en tanklös värld skall rycka
Bort den goda säd du sådde
I din broders vilsna sinne;
Om än hånet ofta spådde
Att ditt verk blir blott ett minne;

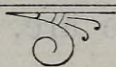
Vik dock därför ej tillbaka
Från den väg du börjat vandra.
Tro och hoppas, bed, försaka
Det som af så många andra
Anses såsom outhärligt,
Visa att du lugnt kan vandra
Och ej giftet se begärligt.

De, som våra lagar stifta,
Taga miste om det rätta,
Omildt folkets öden skifta,
Främst sin egen njutning sätta.

Men försynen dock ej glömmet
Att till slut ge rätt åt alla;
Den, som tror på Gud, ej drömmer:
Tro och hopp till stoft ej falla.

Om än tviflet stundom breder
Sina vingar öfver hoppet
Och ditt varma nit förleder
Till att stanna uti loppet;
Glöm dock ej, att vid din sida
Står en kraft, som aldrig sviker,
Om du icke skyr att strida,
Ej för hvarje motgång viker.

Hvad än händer, tro och hoppas,
Gå med dem, som äro trogna.
Blomman ser du redan knoppas
Till den frukt som snart skall mogna.
Tro och hopp i alla öden
Det är kraften som ger seger;
Tron och hoppet in i döden
Är den högsta skatt du äger.

Nykterhetsfolkets stridsbön.

(Melodi: »Till dig af hjärtans grunde» etc.)

○ Gud, ditt folk har vaknat
Ur andligt slafveri
Och känner, att det saknat
Den tro som står oss bi.
Ur lastens dy sig höjer
Det folket mer och mer
Och sig i bönen böjer
Till dig som hjälpen ger.

Nu kämpas heta striden
Att rädda folk och land,
En andlig strid för friden
Af kämpar hand i hand.
Var med oss, fader käre,
När vi i striden gå.
I dig vi starke äre,
Med dig vi seger få.

Se, mänskligheten lider
Utaf den hemska flod.
Till fall den svage glider,
Han saknar kraft och mod.
O Gud, du nåderike,
Tag dig den svage an.
Enhvar åt fallen like
Må ge det stöd han kan.

Vi lämna i Guds händer
Vår strid, vår tro, vårt hopp.
Han rätta hjälpen sänder
I allt vårt lefnadslopp.
Med honom vid vår sida
Vi kämpa striden ut
Och segervisst förbida
Att vi få frid till slut.

Vid nykterhetsdemonstrationen i Gefle
den 4 Juli 1897.

S tår du dådlös, skiljd från mängdens vimmel,
När den nya tiden tågar fram?
Ser du ljuset ej i ögats himmel,
Hoppet ej i segerhärens stam?
Hör du ej musikens toner ljuda
Högt och kraftigt till en sömnig värld
Och all jordens folk med allvar bjuda
Att gå med oss på vår segerfärd?
Kan du vara kall, då så det brusar
Utaf lif och kraft, som hoppet tjusar?

Ser du ej, hur skarorna sig öka?
Marken täckes hastigt tum för tum.
Skynda, eljest skall du fåfängt söka
Att på vida fältet finna rum.
Det går fort, då hjärtats känslor svalla.
Är du tveksam, hinner du ej med
I det led, där jubelropen skalla.
Skynda på, en plats åt dig bered.
Gå framåt med fri och öppen panna,
Ej dig höfs i unken fördom stanna.

Ser du hjältarne med stål i dragen
Och med kärlek uti ögats glans,
Dem som varit med från första dagen,
Då åt nykterheten seger vanns?
Här har tviflet stora ting att lära,
Här kan slöa tanken väckas opp;
Se, hur fosterlandets *rätta* ära
Samlar folket, väcker mod och hopp.
Nu är tid att vara med och sjunga
Segersång med hjärta, själ och tunga.

Se, hur öfver täta leden glimma
Fanor och standar i färgrik prakt.
Se! De skingra gamla tidens dimma
Och beteckna nya tidens makt.
De gå fram, men blod ej finns i spåren,
Jämmerrop ej födas af vår strid.
Men i stället helas gamla såren;
Våra fanor tala blott om frid.
Säg, förstår du än hvad detta bådard,
Som du här med häpen undran skådar?

Stå ej där så dådlös uti hågen;
Upp gå med och jubla högt i sky!
Låt dig ryckas med af mänskovågen,
Som dig tvager ren från lastens dy.

Höj dig själf, tänk på ditt mänskovärde
Och höj sedan andra upp till dig;
Dela med dig af den fröjd du lärde,
Sedan du slog in på nykter stig.
Skynda dig, ty eljest nya tiden
Hastar bort från dig med hjärtefriden.

Fosterlandskärlek.

(Melodi: »Du gamla, du friska, du
fjällhöga nord».)

Du säger dig älska ditt fädernesland
Och svenska folkets rätt du vill beskydda.
Vårt land vill du lösa från främmande band,
Förkofran sprida i palats och hydda.

Du vill oss försvara mot intrång och våld,
Mot allt som kan vårt lugn, vår lycka störa.
Du vill att vår frihet ej må blifva såld
Åt fiender, som önska oss förgöra.

Du är patriot och du önskar allt godt
Åt land och folk båd' nu och alla tider.
Du drömmer åt Sverige den skönaste lott,
Då ingen klagan hörs och ingen lider.

Du hoppas, att en gång det målet du når
Och segerviss du mål och medel mäter.
Men har du ock funnit det dödande sår,
Som på nationens mærg och lifskraft fräter?

Se, fienden länge har gästat vårt land
Och sköflat våra hem och folkets lycka.
Se, hoppet och lifsglädjen tärs af hans brand.
Stå upp att spillrorna ur elden rycka!

Upp kraftigt till strid emot rusdryckens flod
Och rusta dig att hålla ut i striden.
Bed Herren den starke om vapen och mod
Att hålla kampen ut och vinna friden.

J tårar.

(Melodi: »Du gamla, du friska, du fjällhöga nord».)

J tårar hon sjunger den lille till ro,
Och kvällens timmar tyst och sakta skrida.
I tårar hon invigt sitt ödsliga bo,
Där utan hopp hon sörja får och lida.

I tårar och mörker hon sitter där än,
Och timme efter timme natten lider.
I tårar hon tänker och tänker igen
På forna dar och svunna bättre tider.

I tårar sin ensliga väg får hon gå,
Då krogen tog bort från hennes sida
Det stöd och den kärlek hon hoppats uppå;
Men hopplöst är att bättre dagar bida.

I tårar hon fuktar sitt sparsamma bröd
Och knappt förråd åt bleka barnen delar.
I tårar hon motser allt bittrare nöd,
Då allt är slut och framtidshoppet felar.

I tårar den gäckade maken får gå
Sin dystra väg igenom prøfvotiden.
Men sist i det landet hon ro dock skall få,
Dit krogen icke når att grumla friden.

O, har du ett hjärta, så gör hvad du kan
Att plåna denna skam från landets ära.
Gjut glans i det öga, där tårfloden rann,
Skänk räddad man åt barn och maka kära.

Det ljusnar.

(Melodi: »Jag såg ett ljus i Österland».)

Det ljusnar till en framtid skön,
För sorgens barn det dagas.

Det kommer frid af tro och bön

I hem, där nu det klagas.

Det kommer fröjd från himlens höjd

Till jordens son, i sorger böjd;

Till nåd de fallne dragas.

Gå med, gå med bland frigjord här,

Där stöd och kraft du finner;

Af hjärtat du välkommen är

Och många vänner vinner.

Från spritens boja fri och glad

Gå med oss till Guds helga stad,

Där kvalens tår ej rinner.

Gå ut, gå ut från syndens hus,

Fly bort från lastens skara

Som fången är i sus och dus;
Vak upp! Du är i fara.
O kom, kom med och dig bered
Att kämpa i de nyktres led,
Mot frestelsernas skara.

Och om du troget håller ut,
Och i din plikt ej sviker,
Med oss du segra skall till slut,
Då sista motstånd viker.
Då ljusnar det till framtid skön,
Som vinnes uti tro och bön:
Guds nåd och kraft ej sviker.

Fram!

Stödd af nyktra vänners skara
Kan den svage skyddad bli.
Möta oss försåt och fara,
Står den Högstes kraft oss bi.
Lejonet af Juda stam
Banar vägen för oss fram.

Om du fallen är och gråter
Öfver mistadt paradis,
Bön och ånger allt förlåter,
Om du blir af skadan vis.
Inför Gud är ingen skam
Att i ånger komma fram.

Fallne broder, vakna, vakna
Upp ur lastens tomma flärd!
Tröst och stöd du skall ej sakna
På din mödosamma färd.
Vänd dig bort från världens glam,
Om du vill till Gud gå fram.

Högt är målet för vår längtan,
Frestelsernas tid är kort,
Må vi följa själens trängtan
Och ej synda nåden bort.
Lyd den rösten du förnam
Att till strid för frid gå fram.

Hvem är stor?

Hvart går du för att stora andar söka?
Hvar finnas landets verkligt store män?
Upp mot palatsen vill du ryggen kröka
Och få »beskydd», men ingen verklig vän.
Men hvem gör mest för mänsklighetens bästa?
Hvem har det varma hjärtat för sin nästa?

Du bugar dig för guldets glans på fracken
Och har respekt för denne store man.
Men mannen, som bor borta i baracken,
En fattig stackare, hvad är väl han!
Hans slitna rock kan tanklös blick ej fästa,
Därför är han förbisedd af sin nästa.

Men när den lärde höjer upp sin stämma
Att krångla bort rättfärdighetens sak
Och talar grannt att med sin fördom dämna
Det onda kvar i koja och gemak;
Då blir det jubel bland en väldig skara,
Som borde på sin vakt mot sådant vara.

Nej, stor är den, som kämpar och som lider
För sedlig sanning och rättfärdighet
Och som i tro och saktmod ärligt strider
Den strid som gäller tid och evighet.
Till denna strid det fordras blott ett hjärta,
Som ömmar för den fångne slafvens smärta

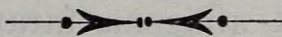
Där fordras ej att stor i världen vara
Och ej att gå på glansens breda stråt.
Betrakta blott historiens stora skara
Af varma hjärtan, som oss fört framåt.
Af dessa män, i fattigdomen tryckta,
Ha folken blifvit utur bojan ryckta.

Fantast! det ropas. Ja låt hopen ropa
Och smäda bäst den kan en mild martyr.
Låt hånet all sin bittra galla hopa
På den, som lugnt det lumpna hån ej flyr

Fantasten likväl reformerar världen,
Där han föraktad knuffas uppå färden.

Han var så rik, så stolt att kommendera
Sitt folk. Han var ju »nådig brukspatron».
Och högförnämt han brukade orera
Om folkets »dumhet» i föraktlig ton.
Men det blef slut. I fattigdom han gömdes.
Och utan saknad hastigt han förglömdes.

Men hvem var han, som uti minne gömmes
Välsignad uti vida bygder än?
Det var en sotig smed, som snart ej glömmes.
Hans stora ädla gärning går igen
Uti hans varma nit för fallen like.
Se det är storhet uti andens rike!

Det dagas.

Det rör sig på djupet i massornas led
Och nykterhetsvågen går kraftig och bred,
För spritskepp är fara å färde.
Det nya går framåt med ungdomens mod
I tysthet och kärlek, men icke i blod,
I kraft af sitt sedliga värde.

Och skydd åt den värnlöse, rätt åt enhvar
Vårt korstågs banér såsom fälttecken har
På fladdrande duk framför skaran.
Och hoppet och tron sprida kärlekens glöd
Bland likar, som lida af orätt och nöd.
Vårt mål är att aflägsna faran.

Vår framgång går sakta, men fördomens makt
Har landet helt nära till undergång bragt.
Väl, om någon räddning kan finnas.
Men göra vi alla hvad hvar och en kan;
Om plikten blir klar för båd' kvinna och man,
Skall målet med säkerhet vinnas.

Och nykterhetsvågen går bredare ut
Och bortsköljer spriten och våldet till slut
Från frälsta och frigjorda släkten.
Och allting blir nytt och all sång varder fröjd
Och människan fridsam, fördragsam och nöjd;
Vi tro på förlossande väkten.

Solen skingrar moln och dimma.

Broder, du som förr var fången
I en dy af synd och last,
Höj nu glada jubelsången,
Sedan dystra bojan brast.
Nu är glädje i ditt öga,
Nu är ljus uti din själ
Och med längtan mot det höga
Anar du ditt sanna väl.

Solen skingrar moln och dimma;
Det blir ljus, där mörkret låg.
Om än några skyar simma,
Äro de på återtåg.

Och på nytt du börjar vakna
Upp till lif och handlingskraft,
Sedan länge du fått sakna
Hoppet och blott trældom haft.

Mins du dessa dystra tider,
Då du slö i lasten var,
O, då vet du hvad han lider,
Han som än i nöd är kvar.
Broder, hjälp din fallne broder;
Vare det din tacksamhet.
Han har tappat livvets roder,
Hjälp att han må finna det.

Solen skingrar moln och dimma,
Huru djupt än fallet är;
Uti livvets elfte timma
Finnes nåden ännu här.
Du, som redan räddad blifvit
Och gått in i tryggad hamn,
Glöm ej dem, som stormen drifvit,
Tag dem i din brodersfamn!

Vägen ooh lönen.

När du ditt värf för dagen fyller
Och gör hvad plikten bjuder dig,
Och ingen rättvist dig beskyller
För orätt väg, lugn blir din stig.

Om åt vår stora sak du ägnar
En aftonstund, när så du kan,
Och räddad broder skyddar, hägnar,
Då har du glädje ren och sann.

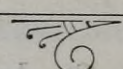
Och kan en slant du med dig dela
Till vår mission för framtid ljus,
Skall tack och lön dig icke fela
Här nere samt i Fadrens hus.

Och ömmar du för fattig like,
Som utaf nöden hemsökt är,
Du får betaldt i himlens rike,
När du din vandring slutat här.

Är du ock redo att försvara
Samt att bekänna högt din tro,
Då skall du nöjd och lycklig vara
Samt njuta frid och samvetsro.

När så du i din vandel visar
Hvad i ditt varma hjärta bor,
En räddad mänsklighet dig prisar
I slutlig seger, skön och stor.

Kvinnostolthet.

Jngen solglimt tåradt öga finner,
Utan glädje hennes tid försvinner.
Trött hon efter lugna grafven längtar
Och till dödens frid och frihet trängtar.

Stackars hustru, tung din lott är vorden
Under vandringstiden här på jorden.
Offer blef du för förvända lagar,
Som förbittra dina lefnadsdagar.

Mannen, som dig älska bör och vårda,
Kom i krogens bojer, snikna, hårda.
Statens lagar hafva intet hjärta,
Ingen känsla för en hustrus smärta.

Men hon släpar tåligt på sin boja,
Stackars hustru i en sköflad koja.
Hårda ord och ilskna, råa eder
Det är krogens skänk till hemmets seder.

Men uti sitt hjärtas djup hon gömmer
Allt det kval, hvarom ej världen drömmer
Skenet vill hon söka att bevara,
Lider tyst och låtsas lycklig vara.

Så kallade tidningsmän.

(Nutidsbilder från Sveriges hufvudstad.)

Härmed vill jag för Er presentera
Några »portgångssnillen» som orera
Vid en finkelsup på bolagskrogen
Om att massan ännu ej är »mogen».

När en »bättre karl» försupen blifver
Och som vrak på brännvinshafvet drifver,
Då till hufvudstaden styr han färden
Att i bladen gifva ton åt världen.

Alla nyktra äro att beklaga,
Som ett enda glas ej »våga» taga.
Ty naturligtvis de vilja ha det,
Om de bara kunde töras ta det.

Det vet han så väl, som bara känner
Krogens lif och sina rännstensvänner.
Om de nyktra skrifver han i bladen,
Att de äro åsnor hela raden.

Och publiken helt beskedligt tror det,
Det nöts ständigt in, och sedan gror det
Till en allmän åsikt uti landet,
Fast dess upphofsman i finkeln fann det.

»Löjtnant» Snabelhjälm sig uppenbarar
Och det outgrundliga förklarar,
Skrifver för en hacka lumpharanger,
Och en fårscock tror på hans talanger.

Aldrig var han knekt och aldrig snille,
Aldrig adelsman, men hade dille
Och var »tidningsman» i hufvudstaden
Och skref sammelsurium i bladen.

Inspirerade af rusets ånga
Skrifvas »nykterhetspoem» af åsnor många,
Som sin smörja sedan vilja sälja;
Nyktert folk skall sådant, tro de, svälja.

Där i hörnet står ett portgångssnille,
Som en sup så gärna hafva ville.
»Litterära» alster stora packor
Har han, men han träffar bara »brackor».

Men den mycket gröne referenten
Uti »Madam Andersson», studenten,
Som ur guldkrogspunschen vishet suger,
Han är respektabel än och duger —

Duger bra att dum och näsvis vara
Emot nyktert folk, som kan försvara
Hvad som för förnuftet sanning blifver,
När den gröne som ett skeppsvrak drifver.

Äfven han, som utan hem nu vankar,
Hade i sin ungdom slika tankar,
Trodde sig en väldig kaxe vara,
Hög och stor emot den »simpla» skara.

Han, som sedlighetsnoveller skrifver,
Med sin röda näsa går och klifver,
Vältrar sig i usla laster många
Och på afstånd doftar brännvinsånga.

Jönsson hade landtgård, men söp opp'en,
Blef af punschen fjällad in på kroppen.
Då var han som tidningssnille mogen,
Kom till stan, blef kund på bolagskrogen.

»Referent» han är och Hieuntzon heter,
Supar tigger han, men sällan äter.
Och notiser diktar han och säljer,
Lögnotiser, som publiken sväljer.

* * *

Så var där en bland hederslösa hopen,
Som tjöt frenetiskt med bland smäderopen,
När tidningspressen uti sanslös yra
En gång sin dumhet icke kunde styra.

Men lönen för hans möda blef dock ringa,
Ty se'n man såg den store mannen springa
Och tigga slantar till en sup på krogen,
Se'n han till portgångssnille blifvit mogen.

Och krögarn tidningsmännen till sig bjuder.
Och punschen flyter, råa skrålet ljuder.
Se'n puffas hans »affär» i spalter långa,
Och krögarn fröjdar sig åt kunder många.

När pressen blifvit slik en krögarpiga,
Då gör man klokast i att tåla, tåla,
Hur mycket dumt än i den pressen pratas,
Hur envist än mot nykterheten gnatas.

En annan skrifver vackert om moralen,
Om religionen och om afgrundskvalen.
Om nykterhet på kristlig grund han bräker
Och krogens nymf vid finkelsupen smeker.

På industriutställningsöppningsdagen
En gentleman, af Bacchi safter slagen,
Blef uti redlöst tillstånd undanburen
Och lades helt försiktigt bakom muren.

Det var en redaktör i hufvudstaden,
Som tagit högsta rusdryckssamhällsgraden
Och färdig är att allt förnuft fördöma
Samt sista skymt af ambition förglömma

Se där »författaren» med guldkrogsruset,
Som har familjen uppå fattighuset.
Han är modärn och läses af de »höga»,
Som känna hedern och moralen föga.

* * *

Men nu det kanske klokast är att sluta,
Ty eljest börja mörkrets ugglor tjuta.
Det är »skandal», förstår ni, att förtälja
Hvad lastens slafvar hafva svårt att svälja.

Det är dock bra att veta, hvad de gå för
Och hvilka läror slika »jannar» stå för,
När de i pressen vidt och bredt orera,
Att deras frihet icke får mankera.

Jag ber om ursäkt, att jag »känner smetet»
Och talar ärlig sanning fullt medvetet.
Om det blir larm i lägret — må de larma;
Och än en gång de skola hållas varma.

Ty rätt och sanning får dock icke dödas
Af dem som utaf spritaffärer gödas
Samt deras legohjon och usla slafvar,
Som ifrån krogen gå till glömda grafvar.

Nu har jag slöjan lyft och presenterat
En rad af dem som sin moral cederat.
Jag bugar för den ärade publiken
Och väntar från de stungna höra skriken.

Sannfärdig berättelse huruledes det begaf sig,
att Lasse blef en förnäm herre och
mycket ansedd man.

Ej hemma trifes Lasse; det var för trångt
Och efter drömda guld det var för långt.
I skogen mellan bergen han icke fann det,
Och därför löste Lasse familjebandet.

Med snus i mässingsdosa han gick till sta'n
Och drängtjänst sökte flitigt, tills kväll tog da'n.
Till sist hos hökar Jönsson han lyckligt hamna',
Där började han ifrigt att lyckan famna.

Till grundplåt för kommersen han snöt ett rep
Och för det repet pengar han genast knep.
Se'n började han »stampa» och kassan öka
Och flera sorts affärer i hast försöka.

I drank han äfven gjorde med framgång stor
Och öfver namnet »Drank-Lasse» väldigt svor.
Men pengar han förtjänste, blef rik och myndig,
Ty till att klå sin nästa var han så fyndig.

Som krögare på »Syltan» han herrkarl blef
Och dryg och dum på gatan han bredbent klef.
»Herr källarmästar Slödder» var ansedd redan,
Fast han var bara drankdräng för tre år sedan.

Vid främsta gatan bygde han se'n hotell,
Där stadens »fina herrar» hvar enda kväll
I glaset dränkte vettet och brorsskål tömde
Med Slödder, hvilkens uppkomst de hastigt glömde.

Ty har man bara pengar, ej höfves då
Att äga vett och bildning, men blott gå på
Med svordomar och snäsor åt »nyktra packet»,
Som ej är mildt i orden mot krogpatrasket.

Och öfvermodet växte för hvarje dag,
Att stadsfullmäktig blifva han slog ett slag.
Ibland »de bättre» står han nu främst i raden
Och ärlig karl han skälls för i hela staden.

Den »store mannen» sprider nu sorg och gråt,
Och fattigdom och brott föds af Slödders ståt.
Och land och folk får gällda hvad Slödder bryter —
Så länge tålamodet ej ännu tryter.

Vid seklets slut.

(Melodi: »Kära doktor, kom etc.)

Seklet tager slut, förnuftet drager hädan,
Dåren tror sig föda fallen värld på nytt.
Värsta vanvett svänger härskarstafven redan,
Vett och sans i fånig humbug är förbytt.
Den, som pratar smörja utan sammanhang,
Får som oratoriskt snille högsta rang.

Män med höga titlar bli de allihopa,
Hvarje stolle är nu aldra minst kapten.
Och i sanslös yra hojta de och ropa,
Att den lede med oss alla drager hän.
Blott den, som är utklädd, blifver räddad kvar
Ty uti sin dumhet säkert skydd han har.

Hvarje ohängd lymmel nu sig »pastor» kallar,
En var »kyrkoherde från Amerika».
Och som »missionär» man om en annan trallar;
Lögn och humbug frodas ymnigt och mår bra.

Ja en gyllne tid det är för hvar skrådör
Bland ett folk, som helst på fånigt tokprat hör.

Ingen dårskap är för stor för sekelslutet,
Solen skäms att lysa på allt tokeri,
Som i landet gormar fräckt och oförtrutet
Och bland folket sprider giftigt hyckleri.
Dårskapen har kurs som mynt af bästa slag,
Växer, frodas och förkofras dag från dag.

Luften är bemängd med fånighetsbaciller,
Smittan griper kring sig mera än man tror.
Mången, som var klok, får galna käringgriller,
Sådd till farlig framtidsskörd ibland oss gror.
Den, som för all humbug gifvit sig till tolk,
Tar sig högsta tonen emot ärligt folk.

Sekelslutet är en gyllne tid för alla,
Som förstå sig på att öfvergå hvarann
Uti dårskap, som de högsta vishet kalla
Och en tanklös hop med lätthet lura kan.
Seklets aftonsol med vemod blickar ner
På en värld, som tror allt skoj och det tillber.

Lifvet i Sanslösa.

Och alla socknens bönder de samma åsikt hade
Om supens smak och nytta, som prosten ofta
lade

På sockenbornas hjärtan vid supkalasen,
Då smord han satt ibland dem vid fyllda glasen.

Då var han i sitt esse den käre prosten gode.
Jag skulle önska, att ni omkring den herden stode
Att höra, hur guds tjänare, vigd till kallet,
Moraliskt var förlorad i djupa fallet.

Hans lön till tio tusen sig årligen belöpte,
Till öl- och brännvinsläran han sockenborna döpte.
Och det var harmoni mellan präst och bonde,
Och åt en sådan verksamhet log den onde.

Och bonde efter bonde söp opp sitt hela hemman
Och mistade sin rösträtt från far på sockenstämman,
Den rötträtt, som han trodde sin arfsrätt vara,
Den fick han se — åt bottnen på kaggen fara.

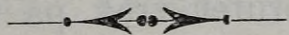
Hos Pål och Per var ölkrog i alla vrår och backar,
Och gubbar lågo fulla som gödsel uti stackar.
Och det var lustigt lif både dar och nätter,
Och bonden hela gården på banken sätter.

Och aldrig hade världen bevittnat slikt elände,
Som brännvinsfat och ölkrogar öfver socknen sände.
Men de korrekta voro och fosterländske
Som ölets sanna vänner och brännvinssvenske.

Där fingo inga läsare och inga nykterister
Sin näsvishet predika om synd och samhällsbrister.
Som rena lutheraner de flitigt söpo,
Och prosten och hans bönder i diket kröpo.

Och dille och konkurser och själfmordsfall med mera
I Sanslösa församling så ärligt svenskt florera.
Och socknen är så välkänd för svenska dygder,
Som våra vise önska i alla bygder.

Hurra för Sveriges uppsving och framtidsvyer sköna
Och för den stora lycka, hvarmed man vill belöna
Ett folk, som troget lyder dressyrens piska
Och om förnuft och frihet ej vågar hviska.

Kvinnans makt.

(Melodi: »Malenas näsa satt på sne» etc.)

En visa nu jag sjunga vill
Om dessa »änglaväsen ljufva»,
Som med sitt ögas glanspupill
Hvar tok kan under toffeln stufva.

Som turturdufvan ljuf och blid
Hon på sitt stackars offer skådar.
Han blir besegrad utan strid
Och fången är med »gyllne trådar».

Och hvad hon vill det vill ock han,
I hennes hägn ett får han blifver;
Ty när han blir en äkta man,
Hans lilla vilja ut hon drifver.

Som folket mest han vara skall
Och respektabel inför världen,
Fast han kan råka i förfall
Och bli ett brutet vrak på färden.

Som fästmö hon med ljufva ord
Sin »älskling» ber att löften bryta.
När han som äkta man blir »smord»,
Ej hennes gräl och tråtor tryta.

Med »ängeln» är det då adjö,
Och »älsklingen» en luns har blifvit,
Som sig på krogen vill förströ,
Se'n hennes lycka han fördrifvit.

Ibland vill ljufva ängeln ha
För egen del en tår på tanden,
Och därför kan det vara bra
Att ha den hemma flinkt för handen.

Hvad kvinnan vill, det vill ock Gud,
Ett gammalt välkändt ordspråk säger.
Men att ta snapsar är ett bud,
Som nog ett annat ursprung äger.

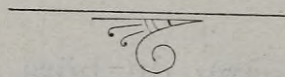
Om blott en gång du höra fick,
Hur flickor för sig själfva prata,
Af dessa »änglars» ton och skick
Du kanske lärde kvinnan hata.

På guldkrog och vid marknadslif
Ej kvinnan spotta plär i glaset,
Som ungmö och som äkta vif
Hon gärna deltar i kalaset.

Hon håller rusdrycksfloden kvar
I kraft af kvinnliga behagen;
Och mannen ensam skammen har,
Och kvinnan tror sig bli bedragen.

Ja hvar är kvinnan? frågas det
Vid hvarje dårskap här på jorden.
Och till betalning skalden vet
Att sjunga »kvinnans lof i Norden».

Och hon är slug och han är dum,
Det blifver slutet på min visa.
Jag heldre slutar och blir stum
Än att det slafveriet prisa.

Store män på förbudskongress.

I.

Liss Olof Larsson håller ett stort "täl".

Här tålas så micke om rusdricksförbud,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Att rysningar gå i min dalkarlshud
Bulle fille bulle fille bom.

Det går inte an te å pocka så där,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Ty detta de bildades vilja ej är
Bulle fille bulle fille bom.

Jag vet bara, hur i vår hemort vi gör,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Och liksom i Leksand enhvar göra bör
Bulle fille bulle fille bom.

Ty jag och de andra, som bildade ä',
Bulle fille bulle fille bom bom bom

Och ej tar för micke och dinglar på sne',
Bulle fille bulle fille bom.

Vi vill ha vånn frihet att efter be'ag
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Få ta oss ett glas i de bildades lag
Bulle fille bulle fille bom.

De sämre vi säga i kärlek så här:
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Att supa för micke det nyttigt ej är,
Bulle fille bulle fille bom.

Att tåla om rusdricksförbud är ej värdt,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Ty ni, som så tåla, ha ingenting lärt
Bulle fille bulle fille bom.

Men vi, som ä' bildade, bättre förstå,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Att inte det där kan i fullbordan gå
Bulle fille bulle fille bom.

För det går ej an att till öfverdrift gå,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Då skä' ni få se att ni ingenting få
Bulle fille bulle fille bom.

Hvart skä' dä' ta vägen, om prästen och ja'
Bulle fille bulle fille bom bom bom
På bjudning i Leksand en snaps ej få ta?
Bulle fille bulle fille bom.

De sämre, som inte ha råd såsom vi,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
De kunna dock heldre än vi låta bli
Bulle fille bulle fille bom.

Ni skä' inte täla om lagar och tvång,
Bulle fille bulle fille bom bom bom
Och nu skä' ja sluta och inte bli lång
Bulle fille bulle fille bom.

II.

Waldenström tror sig vara förmyndare för
förbudspartiet.

(Melodi: »Gesälln kring världen vandrar» etc.)

In på förbudskongressen den store mannen klef
In på förbudskongressen den store mannen klef,
Och oro uti lägret det strax på stunden ble-e-ef
Och oro uti lägret det strax på stunden blef.

Det var ej som han ville och därför han kom
Det var ej som han ville och därför han kom
För att kongressens grunder helt nådigt göra o-o-m
För att kongressens grunder helt nådigt göra om

Mot grekisk landtvinsfrihet förbudslagstiftning stred
Mot grekisk landtvinsfrihet förbudslagstiftning stred,
Och vinst af suphusaktier enhvar bör ha i fre-e-ed
Och vinst af suphusaktier enhvar bör ha i fred.

Han satt i österlandet som David på ett tak
Han satt i österlandet som David på ett tak
Och skref sin djupa vishet — men han tog sak
  på ba-a-ak
Och skref sin djupa vishet, men han tog sak på
  bak.

Men på kongressen var ej hans vanliga publik
Men på kongressen var ej hans vanliga publik,
Som blindt på honom litat och gjort'en stolt och
  ri-i-ik
Som blindt på honom litat och gjort'en stolt och
  rik.

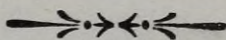
Nej där han träffa' Björkis och Böhmer och Ahlin
Nej där han träffa' Björkis och Böhmer och Ahlin,
Som djärfdes ärlig sanning med styrka plugga i-i-i'n
Som djärfdes ärlig sanning med styrka plugga i'n.

Visst blef han helt förbluffad åt sådan näsvishet
Visst blef han helt förbluffad åt sådan näsvishet
Och myndigt han förklara', han var ej van vid
  de-e-et
Och myndigt han förklara', han var ej van vid
  det.

Men med sin dolda afsikt han inte gick i land
Men med sin dolda afsikt han inte gick i land
Att snöra in kongressen i »måttlighetens» ba-a-and
Att snöra in kongressen i »måttlighetens» band.

Så dröp han af helt stukad och föga heder vann
Så dröp han af helt stukad och föga heder vann,
Ty kanske första gången han kraftigt mothugg
fa-a-ann
Ty kanske första gången han kraftigt mothugg
fann

En modärn riksdagsman.

(Melodi: »Salig far min han var en
skeppare han han» etc.)

Jöns var patron och han ville lefva som herre,
Men blef af björnarna ansatt värre och värre,
Ty tullen räckte ej att hans skulder betala,
Och Jöns kom längre och längre ut på det hala.

Vid hvetbrödssmörgås i spisen uppfödd han blifvit,
I sus och dus han sin ungdom hade fördrifvit.
Och dum och lat var han, ty föräldrar han hade,
Som att fördärfva sin son sig vinning blott lade.

En enda statknagg han hade råd att sig hålla,
Men denne stackare kunde han också skålla.
Han »rationellt» kunde pina och svälta ut'en,
Så att helt ung han till kropps- och själskraft blef
bruten.

Men Jönnes inkomst ej ville räcka till toddar
I evighet ibland stadens osnutna knoddar.
Han utan möda sin inkomst ville föröka
Och tänkte att sig som riksdagsfarbror försöka.

På folkets möten han börja' flitigt orera
I dagens frågor, var villig att reformera,
Höll supkalas och befrämjade nykterheten,
For hem från mötet och var en smula »i streten».

Och röster fick han så att det hagla' om kroppen,
I andra kammarn småfolket hifvade opp'en.
Där sitter han och är dum till småfolkets bästa,
Och kommittenterna fröjdas, jubla och festa.

Till »nyktra» gruppen i andra kammaren hör han,
Men ej ett dugg åt det stora spørsmålet gör han.
För mycket är det för resten ock att begära
Af den, som ingenting vet och intet vill lära.

Lag och laglydnad.

På gästgifvargåln serveringen går,
Hej dirum dirum darum
Fastän uti lagen tydligt det står:
Hej dirum dirum darum.
(Kör:) Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium. *)

Och lönkrögeri riskabelt ej är,
Ty länsman han därom säger så här:
Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

---

*) Hvarje vers sjunges med lika refräng som första versen.

Hvar ångbåt har öppet högmässotid,
Och lagskipningsmännen säga därvid:

Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

Logis skall den ha som fylla har fått,
Polisen och krögarn säger dock blott:

Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

Och krogen han trycker folket så tungt,
Men riksdagen säger därom helt lugnt:

Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

Och folket blir armt och fattigt och rått,
Men om detta tillstånd sjunger man blott:

Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

För rusdryckstrafik ej lagen är satt,
Och pressen den hojtar som en besatt:

Hej dirum darum hej dirum darum
Hej dirum dirum darium.

Och präster och lärde — såsom sig bör —

De tända sitt ljus och ropa i kör:

Hej dirum darum hej dirum darum

Hej dirum dirum darium.

Men finns då i Sveriges land någon lag?

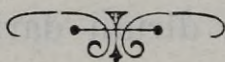
Hej dirum dirum darum

O fråga ej så, blott sjung friska tag:

Hej dirum dirum darum.

Hej dirum darum hej dirum darum

Hej dirum dirum darium.

Bevæklig förmaning.

Hvarföre skall man bråka och vara tvärtemot
Hvad höga öfverheten klokast finner?

Det finns ju ingen orsak till missnöje och knot

Och ingen fördel någon därmed vinner.

Hvarföre skall man röra i det man ej förstår?

Vår höga öfverhet ej tycker om det.

Man ser ju, huru utmärkt allt här i landet går —

Och ifrån höga öfverheten kom det.

Den kristna brännvinsläran är säkrast att ha kvar

Och samhällsnyttigt öl att skölja ner den.

Det lugnast är att veta, hvad man af gammalt har,

Och fåren böra alltid lyda herden.

Hvarföre skall man bråka så där i politik?

Den saken sköter höga öfverheten.

Vi ha ju ej förstånd till en rätt och sund kritik,

Vår äflan är blott näsvis och förveten.

Af fetma prosten pustar och fromt en suck han drar,

Och klagar öfver ondskan här i världen.

Hvarföre skall det knotas, då man så bra ju har,

Så bra som möjligt är på lefnadsfärden?

Den gode, fromme prosten han har så rätt, så rätt,

Det vet så väl försupne drinkarns maka.

För henne är ju lifvet bekymmerfritt och lätt,

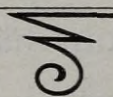
Och hon behöfver ingenting försaka.

Därföre är det orätt att icke vara nöjd
Som höga öfverheten styr och ställer.
Vi hafva alla skäl till belåtenhet och fröjd,
Fast mången fräckt på öfverheten skäller.

Med tull och öl och brännvin man skyddar oss så
väl

Mot faran att en enda gång bli mätta.
Och därför ha vi alla de aldra bästa skäl
Att gå med kroppar glada, fjäderlätta.

Enhvar sin frihet äger att supa sig ihjäl.
Hvad vill man här i lifvet mer begära?
Och därför tycker jag, att vi alla göra väl,
Om ödmjukhet och lydnad vi oss lära.

Professorn håller föreläsning.

(Melodi: »Zandahls kanon».)

Författarne säga, att hjärnskålen gömmer
En köttig substans, och om den man uttöm-
mer,

Blir hjärnskålen tom som på en redaktör
I hufvudstadspressen, som dumhet blott gör.

Om sedan med brännvin man hjärnskålen fyller,
Så blifver hon full och på ruset man skyller
Att därvid inträder en abnormitet,
Hvars orsak ej andra än läkaren vet.

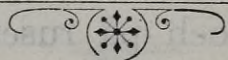
Om spriten i blodkärl och celler intränger,
Ja då är han där och det inre bemänger.
I sundare vätskor den dock blir förbytt,
Till dess att den åter blir påfylld på nytt.

Af giftiga ämnen förgiftad man blifver,
Därom doktor Hjälplos en afhandling skrifver.
På forskningens väg samma visshet jag fått,
Att så har från världens begynnelse gått.

Men litet af giftet ej skadar så mycket,
Fullt enig är forskningen uti det stycket;
Så säger den lärde professor Konfys,
Som anställt en grundlig detaljanalys.

En alkoholsjukdom är alkoholismen,
Dess utveckling tillhörde förr mysticismen.
Men grundliga forskningar fastslagit ha,
Att den, som har dille, just inte mår bra.

“Vänner“.

Fosterlandsvänner? — Jaså, jag förstår:

Folk utan hjärta, som samvetet slår.
Rädda de äro att väldet sitt mista,
Frukta att långmodet slutligt skall brista.

Skylla på ryssen för eget försvar
Just med det folk, som man utsugit har.
Hälften af folket i vapen man kläder
För att de andra med våld göra neder!

Ja ja, det går väl så länge det går.
Sedan enhvar rätta lönen nog får.
Nemesis vakar och världen reglerar,
Våld och intrig ej för evigt regerar.

Sedlighetsvänner? — Usch hvilket patrask!

Vada i laster med oskuldens mask.
Helst uti skumrasket de operera
Och om moralen med fräckhet orera.

Sedlighetskåpan ibland faller af,
Blottar af stinkande laster ett haf.
Helgonen stå där som afskum och skämmas,
Likväl kan sedlighetsjobbet ej hämmas.

Den, som kan skrika och hojta och gno,
Den blir en afgud, som alla ska' tro.
Fast som ett stinkdjur enhvar honom känner,
Likväl man efter den afguden ränner.

Nykterhetsvänner? — Det är allihop —
Nykterhetsvän mellan kanna och stop.
Präst och patron, som vår verksamhet »gilla»,
Kunna den lättrogne genast förvilla.

Luring är nykterhetsvän, demokrat,
Viftar på svansen åt socknens magnat.
Han är en kämpe för nykterhetssaken
Sådan att det ej kan uppletas maken.

Folket tror blindt på hvar »nykterhetsvän»,
Luradt det blir och blir luradt igen.
Skenet ej ens de behöfva bevara
För att få nykterhetsafgudar vara.

»Vänner» vi hafva och det med besked,
Fast det ej blir mer än pratet därmed.
Gud oss bevare från sådana vänner,
Orden ä' söta, men — tanken man känner

Snobbklubben. *)

Och di kommo med pappas pengar på fickan
Och di slet och di ref med den talgögda flickan
Och di vräkte femkronesedlar på brickan
Till drickspengar åt den utmagrade stickan.

Och di skräflade tjockt och di voro så »kvicka»
Och di drucko champanj och såsa och hicka,
Och åt skinntorra »fröken» di menande nicka,
Ty som »gentlemän» snobbarne veta sig skicka.

* * *

Och di skräfta så dumt och ä' fula i orden
Och som rofdjur de rusa till dukade borden.

---

*) Sidostycke till »Drängstugan», som stod i tidningarna för någon tid sedan. Rättvisan bör skipas åt båda hållen.

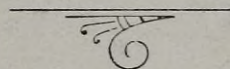
Och de sluka båd' brännvin och mat såsom hajar,
Och bordet af knuffarne knakar och svajar.

Och di snörfla och snora och tugga och suppa,
Och di dregla, tills de under bordskanten stupa.
Och di skråla för helan och halfvan och tersen,
Och lådan i disken betalar kommersen.

* * *

Och di dansa på borden och sparka i glasen
Och di kräkas som kattor, di vettlösa asen.
Och bålar slås sönder och punschen han rinner
Och golfvet i svinstieskick sig befinner.

Och di släpades undan i hörn och i skrubbar,
Och tocket där lif kallas fin-fina klubbar.
Di såg ut när di vakna så gud sig förbarne —
Men djupt de förakta de nyktra och arme.

Patron Petterssons stadsresa.

(Melodi: »Zandahls kanon».)

Herr Pettersson klifver på åkrar och ängar
Och hötter med käppen åt pigor och drängar.
Respekt skall han ha, ty han är ju patron
Och bör visa »folket» sin reputation.

Herr Pettersson yfs öfver skylarnes rader
Och fröjdas åt tullens förhöjda intrader.
Han blåser upp skinnet, ser grötmyndig ut
Och dricker sin konjak och skriker: »Vet hut!»

Herr Pettersson ställer sig bredbent och säger
Åt drängen: »Du Janne, du säden uppväger
Och lassar att köra i otta till stan,
Självf kommer jag efter i gigg fram på dan».

Och följande dag på kontoret han klifver,
Där flitige grosshandlarn sitter och skrifver.
Herr Pettersson får sin likvid och han går
Till stadskällarn, där han bekantskaper får.

Hans vän källarmästaren bockar och bugar,
Sin vän »bror patron» han i högsätet trugar.
Och så kommer där »kontoristen» Karlén,
Som knäpper med fingret och svänger ett ben.

Och så blef där konjak och brorsskål med mera,
Och vännen Karlén för patron figurera.
Herr Pettersson skref uti fyllan sitt namn
Som borgen och hamna' i olyckans famn.

Men drängen var nykter, for hem och åt gröten,
Satt uppe och vänta patron, fyllestöten,
Som äntligen kommer i morgonens sken
Med borttappad häst och på osäkra ben.

Och vännen Karlén han blef köpman i staden,
Med Petterssons borgen han främst var i raden.
Han svängde sig duktigt och gjorde cession,
Och Petterssons gård fick en annan patron.

Jul!

Nu blir det Julkväll. Korta dagen skymmer
Och lägger sig till hvila uti frid.

Lägg du ock från dig lifvets små bekymmer,
Vänd tanken bort från lifvets sorg och strid.
Drif oron ut ur hjärtats dolda gömma,
Försök en stund att hvardagslifvet glömma.

Nu blir det Julkväll. Kläd din håg, ditt sinne
I själens rena, ljusa högtidsdräkt.

Nog har du någon ljuspunkt i ditt minne,
Som kan dig ge af ljuflig ro en fläkt.
Med harmoni i känsla och i hjärta
Försök en stund att glömma lifvets smärta.

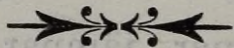
Nu blir det Julkväll. Är du en, som jagas
Af nöden uti hopplös, hård gestalt,
Så tänk, att en gång ock för dig skall dagas,
Då grafvens ro försonar, jämnar allt,
Om du af hjärtlös värld ej hjälp kan finna,
Skall du af *tiden* lugn och glömska vinna.

Nu blir det Julkväll. Ljus och glädje tändas,
Symboler utaf ljusets ideal,
Ett bittert hån af hopp och fröjd som skändas
Af makten, som den svages lycka stal.
Förlåt och glöm, fast du som träl är bunden,
Så har du ro åtminstone för stunden.

Nu är det Julkväll. Ljusen brinna, lysa,
Och Nemesis finns kvar och vakar än.
Ack, många nödens barn i mörker frysa,
Och mången gråter utan stöd och vän.
Men hoppas dock! En dag skall bättre delas
Och den förtrycktes sår af *rätten* helas.

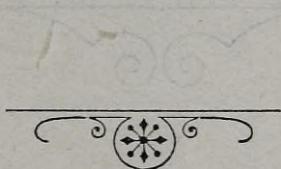
Nu är det Julkväll — högtidskväll för alla,
För sorgens barn och tomma flärdens träl,
För alla, hvilkas öden olikt falla,
För dem, som svälta och som må *för* väl.
Men det är Jul ändå i slott och koja,
För härskaren och fången i hans boja.

Blänkfyren.

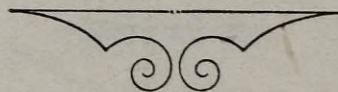
Om Fyren nu en smula blänker
Och trötta lynnet lifvar opp
Samt litet skratt och glädje skänker,
Då får jag mera mod och hopp
Att komma nästa år tillbaka
Och kanske lysa klarare,
Ty får min Fyr du se och smaka,
Han kanske se'n blir kärare.

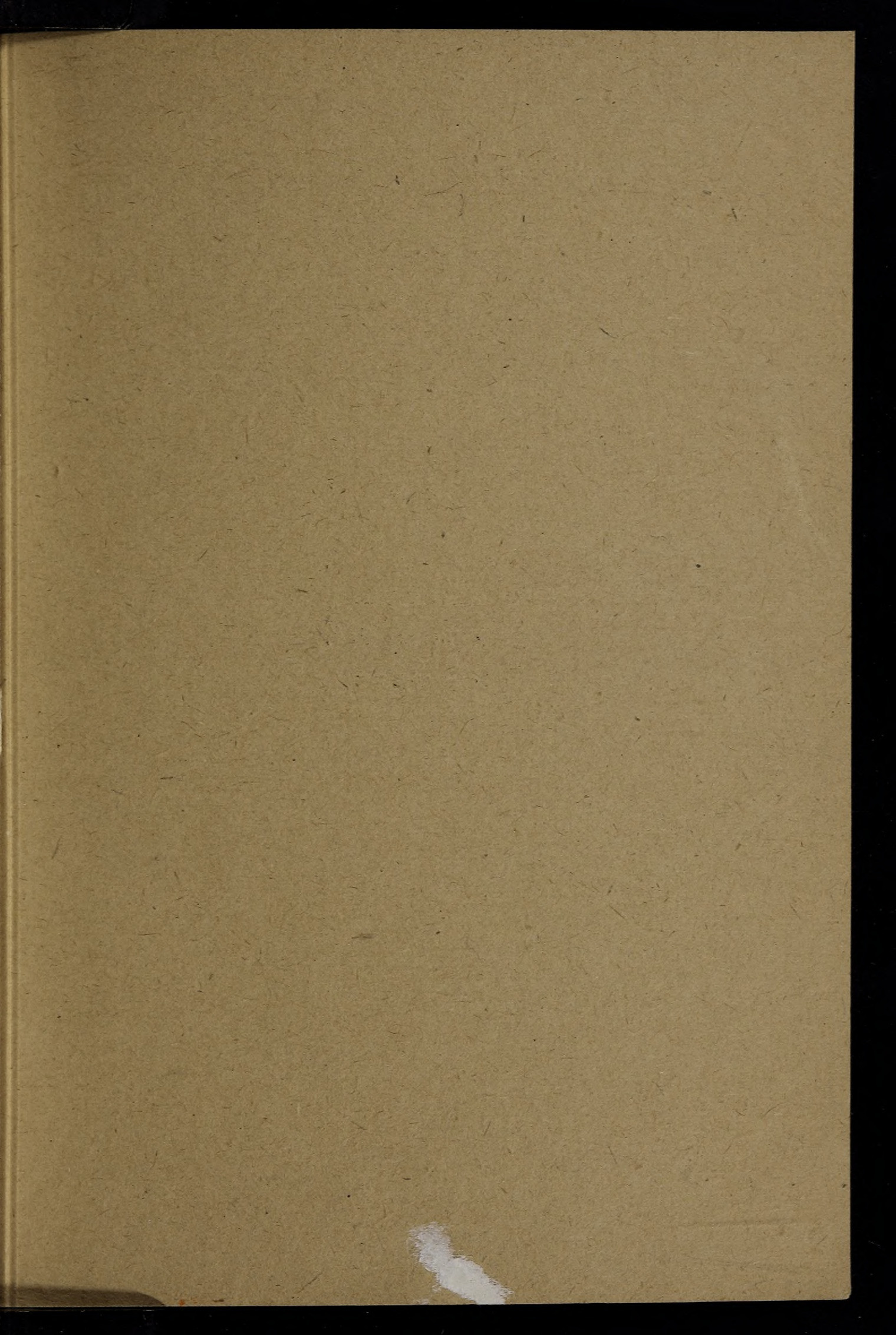
Men om din lefnadsskuta seglar
Förbi min Fyr och den ej ser,
Och om du fönsterluckan regler,
Så Fyren i ditt hem ej ler;
Så skyll dig själf för hvad du mister;
Jag har gjort mitt att muntra dig.
Om ljuset i min Fyr här brister,
Det blir då blott förlust för mig.

Innehåll.

	Sid.
Nytt år	2
Tro och hoppas	4
Nykterhetsfolkets stridsbön	6
Vid nykterhetsdemonstrationen i Gefle.....	8
Fosterlandskärlek.....	10
I tårar.....	12
Det ljusnar	14
Fram	16
Hvem är stor?	17
Det dagas	20
Solen skingrar moln och dimma.....	21
Vägen och lönen.....	23
Kvinnostolthet	24
Så kallade tidningsmän.....	26
Sannfärdig berättelse om Lasse	32
Vid seklets slut	24
Lifvet i Sanslösa	36
Kvinnans makt.....	38
Store män på förbudskongress.....	41
En modärn riksdagsman	46
Lag och laglydnad	48
Beveklig förmaning.....	50
Professorn håller föreläsning	53
»Vänner»	55
Snobbklubben	57
Patron Petterssons stadsresa	59
Jul	61
Blänkfyren.....	63

—❖—
Pris 50 öre.
—❖—